

Aquest any ha estat per a mi, com per a molts companys l'últim any com a jugador de futbol base. Més enllà de la nostàlgia que suposa tancar una etapa com aquesta, on deixes enrere milers d'amics i grans persones, el que ens ha quedat a tots sense excepció ha estat un gran regust de boca i un sentiment de satisfacció absolut. La sensació de saber que has contribuït de manera significativa a la conquesta d'un títol tant important com el que hem aconseguit aquesta temporada el Juvenil "B" al proclamar-nos campions de lliga després de tants anys perseguint aquest objectiu, no té preu. Al llarg de tots i cadascun dels entrenaments que fèiem aquesta temporada, només teníem un objectiu: guanyar la lliga sí o sí.

És quan compleixes l'objectiu, que te n'adones que més enllà dels èxits esportius, el que has aconseguit són èxits humans, i que aquests últims són sens dubte molt més satisfactoris que els primers. És en el sopar de final de temporada on per primera vegada ets conscient del gran grup humà que s'ha format al teu voltant, on cada paraula desemboca en una rialla col·lectiva i és llavors, només llavors, quan veus que el futbol és molt més que un esport.

Al llarg de la meva "carrera esportiva" (per posar-li un nom a tots aquest anys que porto jugant al futbol) he tingut la oportunitat de compartir vestidor amb grans persones però sobretot bons amics. He tingut la gran sort que les lesions m'han respectat sempre i amb treball i sacrifici he aconseguit arribar a categories altes el que m'ha permès entendre d'una forma més propera el que és el futbol d'elit. Possiblement sóc una d'aquelles moltes persones que hagués pogut però mai ha aconseguit arribat a ser res important al món del futbol, aquell que s'ha quedat a només un pas de la victòria però que finalment s'ha rendit. Això creien molts i fins i tot jo, en algun moment, m'ho vaig arribar a creure, però aquest any m'he adonat que acabar la meva etapa futbolística al Catalunya, ha estat una de les millors decisions que he pres a la meua vida. El que inicialment semblava un pas enrere, sens dubte ha estat un gran pas endavant. Explicaré breument el meu cas, perquè pugueu entendre una mica millor a què em refereixo amb tot això.

Fa tot just dos anys, quan em disposava a ser juvenil de 2n any després de molts anys jugant a categories on l'exigència diària d'entrenaments i partits era molt elevada, el club en el qual jugava (del qual no citaré el nom) i que em va formar durant tres anys com al futbolista que sóc ara i al qual li estic eternament agraït, em va oferir jugar a lliga Nacional (la segona màxima categoria de juvenils on ja havia disputat alguns partits en el meu primer any) amb la seguretat de que el tercer any de juvenil jugaria a divisió d'honor i on les esperances d'arribar a jugar a un Segona "B" eren entre tant, possibles.

Òbviament, tot això no era gratuït. Darrera d'aquestes fites, hi havia un gran nombre d'entrenaments cada setmana, desplaçaments per tot Catalunya, una pretemporada que abastava tot l'estiu... i el que és pitjor, ningú et podia garantir al 100 % que arribaries a dalt de tot. Va ser en aquest moment on vaig veure que per primera vegada el futbol passava a ser la meua prioritat per davant de tot, dels amics, de la família i fins i tot dels estudis. Aquest no era el futbol que jo havia començat quan tot just tenia 5 anys. Per a mi el futbol sempre havia estat un lloc on passar-ho bé tot i que sempre amb un plus d'exigència per a superar-me dia a dia, però aquí havia sobrepasat el límit.

Vaig dubtar molt però al final vaig prendre una decisió: la decisió d'abandonar aquelles categories per tornar a categories més baixes però que em permetien seguir gaudint de

les moltes altres coses que també em feien feliç més enllà del futbol. Fins al moment m'era possible compaginar ambdues coses, però quan més t'apropes a la meta, més riscos s'han de prendre i jo vaig optar per no seguir.

Molts van entendre la meva decisió com una rendició, com una baixada de braços però per a mi era tot el contrari, tot i que em va costar d'acceptar-ho. En tot aquest camí sempre em va recolzar el meu gran amic Iñigo, qui es trobava si més no, en una situació molt similar, per no dir idèntica.

Va ser precisament ell qui entre aquest mar de dubtes, va suggerir-me que el Catalònia, un club al que ell havia format part des de ben petit, era una bona opció per acabar la nostra etapa. Sempre em va dir que el Catalònia era un club molt familiar on ens sentiríem molt a gust de ben segur i on podríem gaudir del futbol d'una altra manera, mantenint això sí, un cert nivell d'exigència. Per a ells, no va ser una decisió fàcil acceptar-nos al club perquè fins dos dies abans del començament de la lliga no disposàvem de la baixa federativa i per tant, s'ho jugaven tot a una carta: o aconseguíem la baixa federativa o es quedaven sense dos jugadors per aquella plantilla. Aquesta és una acció per la qual sempre li estaré agraït al Catalònia i va ser la primera mostra de que en Iñigo no anava gens desencaminat.

El començament de la temporada per a mi va ser difícil. Tot i que ben aviat em vaig sentir integrat al grup (una de les coses que aquí al Catalònia es treballa per sobre de tot és la unió del grup) em sentia desmotivats per jugar a futbol, tant es així que el futbol va deixar de ser una prioritat per a mi. La manca d'objectius personals va fer que tot just acabada la temporada amb el Catalònia em plantejés seriosament deixar el futbol perquè ja no m'omplia. La situació s'agreujà quan parlant amb en Iñigo, era conscient de que ell es trobava en la mateixa situació que jo. Estàvem fotuts!

Va ser aleshores quan parlant amb en Xavier i en Antonio (els entrenadors del Juvenil "B" d'aquesta temporada) ens van plantejar un nou projecte: formar part de l'equip que s'havia de proclamar campió de lliga sí o sí. La resposta inicial per part dels dos va ser de molts dubtes però va ser tal la il·lusió que van mostrar per aquest repte que ràpidament ens van convèncer. I no només a nosaltres sinó també a d'altres jugadors imprescindibles com en Willy, en Jordi, en Carles, en Rai, l'Izar... Estaven proposant a jugadors de tercer any de juvenil que juguessin a Segona Divisió!!!! Ni un expert en màrqueting ens hagués convençut millor que ells. I la veritat és que com he dit abans, aquesta ha estat una de les millors decisions que he pres a la meua vida. Tant és així que estic eternament agraït a tots els components de la plantilla, des del Xavier i la Ruth (ajudants) fins als entrenadors però sobretot a tots els companys que he tingut aquesta temporada ja que han aconseguit per mi una cosa molt més important que un títol de lliga, han aconseguit entre tots recuperar que tant en Iñigo com jo recuperem la il·lusió de jugar a futbol i tinguem ganes de seguir uns anys més gaudint d'aquest esport.

Amb aquest escrit tan sols pretenc compartir la meua experiència cultivada al llarg de tots aquests anys just en el dia que poso punt i final a la meua etapa com a jugador de futbol base. Crec personalment que compartir les experiències viscudes és una manera d'ajudar a tots aquells que es troben en el camí i que molts cops no saben per on tirar. Realment m'agrada el que estic fent? Estic còmode a l'equip on estic? Tinc por a jugar? Gaudeixo el futbol de la mateixa manera que ho feia quan era petit? Són moltes de les preguntes que apareixen al cap d'un futbolista al llarg de la seva carrera i que molts cops no som capaços de trobar resposta o sovint tendim a obviar-les i no fer-ne cas. És en aquest punt, on el consell de la gent amb experiència ens pot ajudar. Per això mateix espero que aquest text pugui servir de consell. El missatge que he extret de tots aquests anys al futbol és que al final el que realment importa és formar una bona pinya i tractar de superar-se dia a dia i això per sort, només depèn d'un mateix. Si en algun moment te n'adones que no estàs gaudint del futbol, és que no estàs entenent aquest esport. No deixis mai de somiar en convertir-te en un professional, però no deixis que aquest somni t'impedeixi gaudir d'aquest esport, i per tant de la teua vida. Salut!